

«*Ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε*»

«Ἐμοὶ δὲ τὸ προσκολλᾶσθαι τῷ Θεῷ ἀγαθὸν ἐστὶ»

(Ψαλμ. οβ΄ 28)

Α΄.

† Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Ἰωρῶπου καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ

ΟΙ Ἁγιοπνευματοφότιστοι Πατέρες τῆς Πίστεώς μας, ἀφοῦ ἐβίωσαν, ὅσο εἶναι δυνατὸν στὸν ἄνθρωπο, τὴν ἐντολὴ τοῦ οἰκουμενικοῦ διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας μας Ἀποστόλου Παύλου: *«ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε»*, μᾶς συμβουλεύουν, μὲ ἰδιαίτερη μάλιστα ἐπιμονή, νὰ βιάζουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας στὴν *ἀδιάλειπτη προσευχή*, μᾶς ἐπεξηγοῦν δὲ καὶ τὸ *γιατί* πρέπει νὰ γίνεται αὐτὸ καὶ ἐπίσης τὸ *πῶς* θὰ ἐπιτευχθῆ τοῦτο ἀπὸ τὴν ἀσθένειά μας.

* * *

Ο ΟΦΘΑΛΜΟΣ τῆς ψυχῆς μας, δηλαδὴ ὁ *νοῦς*, ὀφείλει νὰ εἶναι διὰ μέσου τῆς προσευχῆς συνεχῶς ἐνωμένος μὲ τὸν Θεό, διότι ἔτσι ἡ ἁμαρτία δὲν μπορεῖ νὰ τὸν μολύνῃ, ἡ δὲ *καρδιά* ἀπαλύνεται καὶ διατίθεται ἀγαπητικῶς πρὸς τὸν Πλάστη της, χωριζομένη ἀπὸ τὶς γήινες ἀγάπες καὶ προσκολλήσεις.

Ὁ *νοῦς*, ὁ ὁποῖος δὲν σκέπτεται ἀδιαλείπτως τὸν Κύριό μας, γίνεται ἢ *δαίμονας* ἢ *κτῆνος*· δηλαδή, κυριεύεται ἀπὸ τὰ ἄλογα πάθη τῆς μισαδελφίας καὶ τῆς ἀκολασίας.

Στὴν κατάστασι αὐτῇ, ὁ *νοῦς* εὐρίσκεται μέσα σὲ ἓνα πνευματικὸ σκοτάδι· ἡ *καρδιά* σκληρύνεται, ζῆ μὲ ἄγχος, προσπαθεῖ

νὰ ἀνακουφισθῆ με ὑλικὲς ἀπολαύσεις· τοιοῦτοτρόπως, θάπτεται ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ μέσα μας.

* * *

ΠΩΣ ἄρα γε θὰ ἐπιτύχουμε τὴν *ἀδιάλειπτη προσευχή*;

Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀπλῆ: *διὰ τῆς προσευχῆς!...*

Προσευχόμενοι, θὰ μάθουμε νὰ προσευχώμεθα... Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι θὰ ἐργαζώμεθα ἀσταμάτητα καὶ με ἐπιμέλεια τὸ ἱερὸ ἔργο τῆς προσευχῆς, παρακαλοῦντες συγχρόνως τὸν Κύριό μας νὰ μᾶς δώσῃ αὐτὸ τὸ δῶρο, διὰ μέσου τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου.

Ὅπου εὐρισκόμεθα, ὀφείλουμε νὰ συμμαζεύουμε τὸν νοῦ μας, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν τάσι νὰ περισπᾶται, νὰ διαχέεται ἀπὸ περιέργεια σὲ πολλὰ πράγματα καὶ νὰ ὑποδουλώνεται σὲ αὐτά.

Μὲ εὐλάβεια καὶ πόθο νὰ στρέφουμε τὸν νοῦ μας πρὸς τὰ λόγια τῆς προσευχῆς, ὥστε ἡ προσευχή μας νὰ γίνεται ὅλο καὶ περισσότερο προσεκτικὴ, συγκεντρωμένη καὶ καρδιακὴ, ὁ δὲ νοῦς διὰ μέσου τῆς *καρδιάς* νὰ προσκολλᾶται στὸν Θεό, τὴν πηγὴ τῆς Ζωῆς, τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό.

Στὸ σπίτι, στὸν δρόμο, στὸ αὐτοκίνητο, στὴν ἐργασία μας, στὸ σχολεῖο, παντοῦ καὶ πάντοτε, ἔχουμε τὴν δυνατότητα αὐτῆ ἄρκει νὰ θελήσουμε εἰλικρινά, νὰ ποθήσουμε τὸ ἱερὸ αὐτὸ ἔργο καὶ νὰ βιάσουμε τὸν ἑαυτό μας, με τὴν βοήθεια τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου:

«οὐ γὰρ ἀνέτων καὶ ἀμερίμων ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, ἀλλὰ βιαστῶν». (Ὁσία Συγκλητικὴ)

Ἡ προσευχὴ εἶναι ἀνάγκη νὰ μᾶς διαποτίσῃ ὀφείλουμε νὰ ζοῦμε σὲ μία μυστικὴ ἀτμόσφαιρα βαθειᾶς *ἐσωτερικῆς ἐργασίας* καὶ *ἀδιαλείπτου προσευχῆς*.

Τὸ γνωρίζει αὐτὸ ὁ διάβολος καὶ λυσομανᾶ, γιὰ νὰ μᾶς ἀποτρέψῃ ἐν τούτοις, τίποτε δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ στὸ ἱερὸ αὐτὸ ἔργο, ἂν θέλουμε νὰ *ἀποκτήσουμε* τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τοιοῦτοτρόπως δὲ νὰ ἀποκτήσῃ *νόημα* ἡ ζωὴ μας.

«Κτίζε "διὰ πάσης προσευχῆς καὶ δεήσεως" τὴν γέφυρα ποὺ θὰ σὲ ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸ σαρκικὸ "ἐγώ"»

*σου καὶ τὰ σκορπισμένα σου ἐνδιαφέροντα στὴν
ὀλοκλήρωση τοῦ Πνεύματος. Μὲ τὴν ἐνοίκηση τοῦ
Πνεύματος μέσα σου, στὴν καρδιά σου, ἐξαφανίζεται
ἡ πολλαπλότητα, λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος. Οἱ ἡμέρες
σου ἐξαρτῶνται πιά ἀπὸ Ἐκεῖνον ποὺ κρατάει στὰ
χέρια Του τὸ σύμπαν».*

Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησον ἡμᾶς, διὰ
πρεσβειῶν δὲ τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου καὶ διὰ τῆς δυνάμεως
τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, δώρησαι ἡμῖν τὸ τρισευλογημένον δῶρον
τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς!

*† Κυριακὴ Πρὸ τῆς Ὑψώσεως
τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, 12/25.9.2005*

